

BUREAU EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Nasaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
16 centimen het nummer.
Postcheqs rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:

Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wenden men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, *PARIJS* en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 26 JANUARI 1924.

Den dag van Vandaag...

Den dag van vandaag zinkt het geboortecijfer schromelijk laag — Wallonie sterft uit... — en stijgt het aantal echtscheidingen vervaarlijk hoog.
Den dag van vandaag staat in elk dagblad regelmatig ten minste één zedenzaak, en kan er geen zittijd van het Hof voorkomen, of er staan regelmatig zedenzaken die met gesloten deuren moeten behandeld worden op de dagorde.
Den dag van vandaag wordt er, kwestie van record, gedanst en gefox trof tot dat men er eindelijk moersdood bij neervalt.
Den dag van vandaag is Coco — alias cocaine — de onfeilbare Wonderdokter tegen al de kwalen van de gebalseerde chinezen van Europa.
Den dag van vandaag wil men op tweedrie jaar binnen zijn, als vader en grootvater een heel leven moesten werken om een burgersfortuin te maken. Maar 't is waar ook, we leven in de eeuw van moto's, auto's en auto's!
Den dag van vandaag gaan de menschen die voor de vulnis nog walgen kunnen, in rechte lijn den armoigo in, als zij hun waag kunnen onderdrukken en protest aantekenen tegen het opvoeren van een vuile film.
Den dag van vandaag worden moedersnaars van menschenlevens, die voorbedachten rade bekennen, met klank vrijgeproven, en een drommel die naar een konijn mikt, of twee henen liet vechten wordt met klank beboet.
Den dag van vandaag beginnen de Congolesse vrouwen trots de stekende hitte meer kleeren te dragen, en de Europeesche dames en juffrouwen minder, trots de bijtende kou.
De dag van vandaag wordt er, naast en tegen Volkontwikkeling in, ontzaggelijk veel gedaan voor volksbederf.
Enz., enz., enz.
En de echte goei oude principes van vroeger?
Och, die staan den dag van vandaag op Universeele Beurs lager gequoteerd dan de kroon, dan de roebel, dan de mark, — wat 't zijn failliet, bankroet, opé-op, op de Beurs van Madame der — Grootte Wereld!

Onze Spoorwegen.

De spoorwegen van het Belgisch net werken tegenwoordig met een aanmerkelijk verlies, niettegenstaande de immer stijgende prijzen van het vervoer voor personen en vervoer der koopwaren.
De onkosten van uitbating stijgen zoo hoog onder het beheer van den Staat, dat men er aan begint te denken de spoorwegen van het rechte reeks Staatsbeheer naar de industrialisatie over te brengen.
De ministeriaal heeft deze zaak ernstig onderzocht en een bijna volledig ontwerp besproken, dat denklijk wel in de Kamers een voldoende meerderheid zal behalen.
Wanneer onze spoorwegen immer verliezen doen en jaarlijks overgroote sommen bij inschieten, welke door de lastenbetalers duur moeten betaald worden, dan ligt dit wel aan 't slecht beheer. Het blijkt ten anderen overal dat de Staat een slechte nierenaar uitmaakt, omdat hij eerst en vooral bloot staat aan allerhande politieke invloeden van menschen, die te veel hun eigen kiesbelang in 't oog houden en er maar op uit zijn om immer voordelen te maken.
Wat drommel moet ik daarvan maken? Die vermoorde vrouw was een vreemde, een fransche waarschijnlijk, in elk geval hier onbekend, maar is geen wijfje aan. Maar toch kende zij iemand, die hier woonde en ze moet een reden gehad hebben om dat feit te verbergen. Als zij niet aan juffrouw Gregory eene leugen verteld heeft van die vriendin, die met haar samen zou krommen wonen is er in elk geval een draaijerij in haar verhaal... En dan, dat afgevoerde stuk van den brief, dat ik vond!... Wat heeft dat met de geschiedenis te maken?... Ik wil er op zweren, dat ik het niet schrijf! Er is geen tweede zo in de heele wereld!... Maar, wat drommel had die kerel met haar te maken?... Hij heeft eenen tijd lang in Frankrijk gewoond, dat weet ik; zou hij haar daar hebben leeren kennen? Maar de man is in Woolchester zoover ik weet, en Woolchester ligt een heel eind hier vandaan!... Het kan een oude brief geweest zijn — misschien heeft zij hem zelf verzeurd — zij kan er belang bij gehad hebben niet bekend te zijn... Het is toch zondering, dat klein stukje papier juist moet overblijven, en dat ik de eerste moest zijn die het vond!

HET GEHEIM

VAN DEN

COMMISSARIS van POLITIE

Daarbij kwam nog het feit, dat er op den avond voor den moord slechts twee personen in Sandbank waren aangekomen, die toevallig den stationeerder bekend waren. Dit was in zoverre een gelukkige omstandigheid; zij verschafte Power de zekerheid, dat Madeleine Faure hare zogenoemde vriendin niet met een der treinen, die in Sandbank stilstonden, verwacht had. Deze moest zich reeds in de stad hebben bevonden en, hetzij tevoet of per rijtuig, uit te nabuurschap zijn gekomen.
— Maar van waar was zij dan gekomen? — Waar had zij zich zoo lang opgehouden?
Twee moeilijke vragen, zeker.
De inspecteur ging alles nog eens na. Laat ons bij het begin beginnen, sprak hij. Wat heb ik gevonden? Het lijkt van een jonge vrouw, die door twee diepe sneeën in den hals vermoord is. Dit is geschied door een hand zoo lang en zoo buitengewoon krachtig, dat het onmogelijk is hierbij aan een vrouwenhand te denken. Daarbij ondek ik, dat de daad op de koele bloedigste manier is uitgevoerd, geen oogblik van zwakheden, geen schijn van haast of zenuwachtigheid. Men wascht zijne handen met de grootste bedaarheid, breekt koffers en kassen open en zoekt datgene er uit, wat men nodig heeft, geen geld of geldwaarden, die gemakkelijker tot de ontdekking konden voeren, en als wij dat allemaal gedaan hebben, bedenken wij ons ineens, dat het slachtoffer eens moederplek op den arm heeft, die haar gemakke-

bekomen voor hunne kiezers en kiesbewerders.
De Regering is niet altijd hoog genoeg geplaatst om tegen misbruiken in te gaan.
Op slot van rekening moeten de reizigers en de handelaars veel hooger prijzen betalen en zullen de lastenbetalers er telkenjare het aanzienlijk tekort bijleggen, wanneer er toch, feitelijk, met onze spoorwegen zaken te doen zijn.
Onmiddellijk na den oorlog wanneer alles ontredder was, de bruggen vernield waren, het materieel gebrekking gesteld stond, heeft een Engelsch consortium de overname gevraagd voor het bedrag der Belgische schuld.
Die menschen wisten dus dat er zaken te maken waren met ons spoorwegnet.
Nu nog hebben een aantal personen, zakenmenschen en bankiers natuurlijk, de overname der Spoorwegen voorgesteld voor een bedrag van 18 miljard; het is wel zeker dat de winstnemers overtuigd zijn, dat er een financieele onderneming in onze spoorwegen besloten ligt.
Het spreekt vanzelf dat de Regering zich niet zal ontnemen van deze eigendom die een belangrijke waarborg uitmaakt voor het vermogen van den Belgischen Staat en een gewichtig pand van vertrouwen voor de waarde van onze munt.
Maar er kan toch iets gedaan worden en juist dat ligt in de overweging; de spoorwegen zouden in uitbating komen gelijk een gewone nijverheid, die op zich zelf moet bestaan, die zelf zal trachten door eigene winsten al te werpen of althans zal zorgen dat zij jaarlijks rondkomt.
Het Beheer der spoorwegen zou er niet meer kunnen op rekenen dat de lastenbetalers achter hem staan om immer den put te vullen en zoodoende zich wel genoegzaam voelen bezattingingen in te voeren en overbodige uitbatingkosten te vermijden.

Ouders van milicianen leest dat.

In de tegenwoordige legerwet van ons land zijn meerdere maatregelen getroffen ten voordeele, onder andere van de talrijke miliciegasten. Een dezer voorstellen, dat niet te onderschatten is, bestaat in het vrij kiezen van wapen en van garnizoensstad. Waar in de ouders er te recht mede bevoegd zijn, kunnen zonen te zien verkozend naar het afgeleide onbekende stellen, waar zij aan gevaren allerhande slechte voorbeelden en vertolking zijn blootgesteld, is het zeker een niet te vermaden voorrecht te mogen het wapen uitkiezen bij het welk de dienst zal gedaan worden en vooral verkiest te houden in de meest oiggelegene stad, wanneer het verkeer met de huis gemakkelijker en menigvuldiger is en waar derhalve de invloed van den familiegeest en vanden huiskring niet totaal is uitgevlucht.
Wonder moet het ons dat voorloemen dat verleden jaar meer dan 1000 jongelingen, die recht hadden van genoemd voorrecht te genieten van hetzelfde geen gebruik hebben gemaakt; zij hebben verkozen ver van huis en buiten hun arrondissement huppen tijd uit te doen. Is dat nu niet opzet en vrees en wiens gedaan of is het loutere onwetendheid? Ja, waarschijnlijk wel het een en het ander; zie daar de moderne wereld waar de ouders enkel te gehoorzamen hebben aan de kinderen die meesters zijn, kan ons zulke gesteltheit weinig verwonderen. Zeker is

lijk kon doen herkennen, en snijden er die netjes en voorzichtig uit en dat terwijl het hij nauwelijks koud is! Als al de kleingelden in orde zijn gebrakt, pakken wij ons boeltje bij elkaar en verdwijnen langs eenen weg, dien wij een paar dagen te voren op ons gemak hebben opgenomen en blijven hier, den nachtelijken sneeltrein, dat gewone hulpmiddel van dergelijke lieden, versmadende.
Wat drommel moet ik daarvan maken? Die vermoorde vrouw was een vreemde, een fransche waarschijnlijk, in elk geval hier onbekend, maar is geen wijfje aan. Maar toch kende zij iemand, die hier woonde en ze moet een reden gehad hebben om dat feit te verbergen. Als zij niet aan juffrouw Gregory eene leugen verteld heeft van die vriendin, die met haar samen zou krommen wonen is er in elk geval een draaijerij in haar verhaal... En dan, dat afgevoerde stuk van den brief, dat ik vond!... Wat heeft dat met de geschiedenis te maken?... Ik wil er op zweren, dat ik het niet schrijf! Er is geen tweede zo in de heele wereld!... Maar, wat drommel had die kerel met haar te maken?... Hij heeft eenen tijd lang in Frankrijk gewoond, dat weet ik; zou hij haar daar hebben leeren kennen? Maar de man is in Woolchester zoover ik weet, en Woolchester ligt een heel eind hier vandaan!... Het kan een oude brief geweest zijn — misschien heeft zij hem zelf verzeurd — zij kan er belang bij gehad hebben niet bekend te zijn... Het is toch zondering, dat klein stukje papier juist moet overblijven, en dat ik de eerste moest zijn die het vond!

het dat de zaak geheel anders wozen zou, bij allden de ouders de keus van wapen en garnizoen mochten bepalen; dan zou een breeder gebruik worden gemaakt van dit familievoorrecht.
Genieten vrijen keus van wapen en garnizoen: 1. de gehuwde milicianen, 2. de eerst opgeroepen van een gezin met vier kinderen, 3. de opgeroepen uit een gezin met ten minste vijf kinderen.

De Echtscheidingen.

Het getal echtscheidingen neemt in alle landen erg toe. Ziehier eenige leezame statistieken:

	1911	1921
België	1.081	3.665
Denemarken	736	1.390
Frankrijk	13.027	32.557
Nederland	950	1.988
Zweden	602	1.263

Niet onbelangrijk is het in ons land de cijfers per provincie vast te stellen en het aantal echtscheidingen met het aantal huwelijken te vergelijken. Het zal uit de opsomming blijken, dat het cijfer der echtscheidingen klimt naarmate de ongodsdienstigheid van de bevolking groot is. De cijfers die we opgeven zijn die van 1922.

Antwerpen	11.201	299
Brabant	17.830	1.241
West-Vlaanderen	9.416	78
Oost-Vlaanderen	12.008	293
Henegouwen	14.489	1.009
Luik	9.799	677
Limburg	2.632	8
Luxemburg	2.021	28
Namen	3.777	85

België 82.606 3.718
8 echtscheidingen in het katholiek godsdienstige Limburg; 1009 in het ongelooftige Henegouwen. Meest men den toestand onderzoeken van sommige groote steden, men zou er kunnen op wijzen dat daar het aantal echtscheidingen soms meer dan 10% van het aantal huwelijken bedraagt.
Die cijfers zijn onrustwekkend en toonen aan dat ons volk in zijn bestaan zelf wordt bedreigd. Het redmiddel? Het kan niet gevonden worden buiten het versterken van de godsdienstige gevoelens van ons volk. Een volk dat niet meer aanneemt dat de banden van het huwelijk niet kunnen verbroken worden tenzij door den dood is verloren.

BUITENLAND.

AMERIKA.
Beneidte bandieten ontsnapt uit het gevang van Atlanta.
Uit den kerker van Atlanta, nabij New York zijn verscheidene bandieten ontsnapt, naar staatsmoedigheid en misdaad dert alle gebeden te laten gaan. George Anderson en General Chapman, twee kapitalen van een hende bandit-overvloed, hadden over een twintal maanden een postuum aangevallen en geplunderd. Zij hadden althans een fortuin van 20 miljoen dollars verzameld. Beide kerels werden aangehouden, doch zij hadden den tijd gehad om hunnen buit in veiligheid te brengen. Slechts een klein deeltje van het geld werd teruggevonden. De bandieten werden veroordeeld tot 25 jaar dwangarbeid en in het gevang van Atlanta opgesloten.
Chapman, een kerel bedeld met een reuzenkracht en begaafd met een helderen en sluw geest, nam dadelijk een ontvluch-

wrouw was van daar naar juffrouw Gregory gereden — in elk geval zou hij daar iets ontrent haar vernemen. Bovendien kende hij M. Parkins, den eigenaar, persoonlijk en was verzekerd van een vriendelijke ontvangst, die den politieambtenaar niet overal te beurt valt.
M. Parkins was tot het geven van alle mogelijke inlichtingen bereid. Zijn hotel behoorde tot de inrichtingen van tweeden rang, zoals er verscheidene in Sandbank gevonden werden, hotels, die wel is waar, niet door den adel en de schatrijke bankiers bezocht werden maar daarentegen voer meer eenvoudige families met kleiner bezuinigen alle mogelijke gemakken aanboden.
De hotelhouder deelde Power mee, dat zijn beste logergasten hem, zooals alle jaren geschiedde, met het eind van het seizoen verlaten hadden. Het aantal der gasten, die van de beste Octoberdagen waren blijven genieten, was zeer gering. Het was hem daarom niet moeilijk, de bepaalde verklaring af te leggen, dat zich voor of na den moord geen enkele dame in zijn hotel had opgehouden, die in de eerste verte op de beschrijving der ontsnapte moordenaar geleek.
Het vreemdelingenboek was nauwkeurig gehouden en Parkins, die een groote mate van menschenkennis had opgetuigd, was in staat zijn gasten op het eerste gezicht wat hun beroep en stand betrof, te herkennen; hij legde dan nu ook den inspecteur meer een fotografisch portret-album voor dan een vreemdelingenlijst, zoo nauwkeurig wist hij zijne gasten in alle bijzonderheden te beschrijven.
Leverde dus het vreemdelingenboek niets nieuws, M. Parkins stelde den jongen ambte toe niet geheel en al te leug. Hij mocht een inlichting geven, die van groot belang zou blijken te zijn.
Laat mij eens, vervolgde hij, toen Power hem de zaak nogmaals uitlegde. Laat mij eens zien. Nummer 33 en hij sloeg een kamer en hun tijdelijke bewoners vermeld stonden. — Nummer 33... Ha, hier heb ik haar! Jawel, een jonge dame, aangekomen met den Zuid-Ooster-spoorweg; onze portier, die aan al de aankomende treinen staat, bracht haar mee. Zij

was hier geheel onbekend, vertelde hij en daar hij de eerste waschte op haar afkamen, had hij haar zonder moeite overgehaald bij ons te komen. Dat was verleden Zondag. Ik kan mij het arme schepsel nog heel goed herinneren; het viel mij in het oog dat zij jong en schoon was en alleen reisde. Zij sloep dien nacht hier en verzocht mij 's morgens na het ontbijt bij haar te willen komen om iets met haar te bespreken. Zij vertelde rondt, dat het leven in een hotel veel te duur voor haar was en dat zij dus in de stad een stille, goedkoop kamer wilde huren, daar zij denklijk eenigen tijd zou moeten blijven. Ik dacht dadelijk aan juffrouw Gregory en zond haar naar de Roy-Roy-Villa. Zij vond alles goed, zij zag er zoo lief en aanvullig, ofschoon verschrikkelijk vermoed en droefgeestig uit. Zij betaalde de rekening zonder ik niets aanmerking en gedroeg zich in alles met en fatsoenlijk. Een ochtend, dat verzeker ik u! Maar kan ik was een vreemde niet van haar vertellen. Het was een vreemde, dat is alles, en daar ben ik zoo niet in thuis. Maar fatsoenlijk, door en door fatsoenlijk, daar wil ik voor instaan. Mijn vrouw heeft ze ook gesproken, maar ik geef niet, dat zij iets meer zal kunnen vertellen dan ik gedaan heb, zij kunt het haar vragen als zij wilt. Het meisje, dat de kamers bezocht, heeft wat langer met haar geklapt, misschien weet die wat meer... Wil ik ze roepen? —
Op het toestemmend antwoord van Power drukte de eigenaar van het hotel twee maal op de elektrische bel, aan welke roeping de meid gevolg gaf. Het was een echte, dikke boerenmeid, die op de vraag van den inspecteur dadelijk ten antwoord gaf, dat zij zich de dame, die Zondags 's avonds was gekomen nog heel goed herinnerde. Voor het overige wist zij niet veel anders te vertellen dan dat de juffrouw er erg triestig en melankoliek had uitgezien. Zij had maar weinig gesproken. Het meisje, wat zij nog al dikwijls had gevraagd, was of er hier in de plaats nog wel andere logementen waren en wat wel het grootste en allervoornaamste was. Zij had er bijzonder veel belang in schijnen te stellen, in welk hotel de rijkste en voornaamste families uit London logeerden. Het kamertje was had haar dan ook het Marine-hotel

als het logement eerste klas voor de rijkheden aangewezen.
Dit feit scheen den inspecteur van groot belang. Hij ontdeed het zorevuldig in zijn zakboekje. Het was duidelijk, dat het arme slachtoffer in Sandbank was gekomen om iemand te ontmoeten. Dit kwam ook overeen met hetzelve zij aan juffrouw Gregory verteld had. Maar tegelijk leverde de getuigenis van dat zij niet geweten had, waar de bedoelde persoon te vinden was. Zij had met nadruk naar het voornaamste hotel gevraagd. Betreffende dat, dat Robert de moordenares onder de eerste standen moest zoeken? Volgens de beschrijving geleek de vrouw in den regimentel niet op een dame uit de groote wereld? Hoe zou zo iemand bij zulk een gruwelijken moord in staat zijn?... En toch was de aanwezig van het meisje te duidelijk, en verwarloos te worden.
Daarbij voegde zich het feit, dat de vrouw dien slachtoffer op den gezonden avond had nageslagen. Het feit, dat het Marine-hotel voorde en ook de gehuzenrijge bezoeker, dezelfde richting moest hebben genomen, vinden zij, zoals Power heeft geloofwaardig ook altijd in Sandbank schuld hield, was ontvankelijk het geval, dan had hij althans om in het Marine-hotel de inlichtingen te ontvangen, die hem op het reeds spoor konden brengen.
Robert schreef overtuigd moed. Het was hem alsof een vrees gevoel hem zegde, dat hij daar op de eerste vraag de beste en antwoord zou ontvangen, hetwelk hem de moordenares al met den vinger zou aanwijzen. In elk geval zou het hem zeker op den goeden weg helpen, en was hij eenmaal op het rechte spoor, dan tarte hij de besen en simsten om hem te ontsnappen.
De jonge politie-beambte was nauwelijks in staat de vreemde, die hij gevoelde, voor M. Parkins te verbergen, en met behoudheid en oprechte dankbetuigingen van zijnen vriend afscheid te nemen.
Het eerste, vertrouwde spoor? moemde hij, zich van het Konings-hotel strandwaarts spoedend om het hooge dun te beklommen, waarop het reusachtige gebouw — het om zijn weelderige inrichting wijf in zij bekende Marine-hotel — gelezen was. Het eerste, vertrouwde spoor!

roepen, scheidde de vechters. Na ondervraging werd M. Casale vrijgelaten, die dadelijk naar zijn rechtsvoetel terugkeerde en den beklagde veroordeelde. M. Winne werd beschuldigd van slagen en verwondingen aan een vertegenwoordiger van het gezag en slechts in voorloopige vrijheid gesteld. Toen hij op zijne beurt in de gerechtzaald verscheen, was de zaak reeds afgehandeld. M. Casale had dus gezegd.
Daarmee nam de geschiedenis echter nog geen einde. M. Winne diende tegen zijn kollega een klacht in hem beschuldigd van afzetterij in openbare banen. Toen M. Casale het gerechtshof verliet werd hij bij den kraag gevat en aangehouden.

FRANKRIJK.

Een man in stakken gesneden en in een stal begraven.
Zijn vrouw, zijn dochter en hun minnaar aangehouden. — Het gerecht te Reims is op het spoor gekomen van een ongehoorde misdaad.
Voor drie maanden verdoeven de 33-jarige autobestuurder André Chausson, wonende rue du Champ-de-Mars te Reims.
De politie won inlichtingen in bij de 33-jarige vrouw en de 15-jarige dochter van den vermiste. Deze toonden zich echter zelf zeer bezorgd, alhoewel hun houding tamelijk verdoet voorkwam.
De rechterlijke politie stelde een onderzoek in en vernam, dat een jongeling, zekere Roger Lamotte wonende bij zijne ouders rue Anquetil, betrekkingen onderhield met de vrouw en de dochter Chausson.
's Avonds voor zijn verdwijning was Chausson met Lamotte en de twee vrouwen naar de Brema geweest.
Hij had hen iets beneemt van de ongeoorloofde verhoeding, had hoerover een heftige woordenwisseling met den jongeling, maar begaf zich toch sanderhand met Lamotte naar zijn afzonderd landhuis van St-Brieux.
Hier ontsoodt andermaal een woordenwisseling, waarbij de jongeling zijn tegenstander met een revolver afmaakte.
Na hem gedood te hebben, besloeg hij 's nachts zijn slachtoffer voorloopig in den hof, hij wilde hem echter later beter verborgen, want later zou hij allicht ontdekt worden.
Een maand nadien trokken die vrouwen met den moordenaar naar St-Brieux. De dochter Olive ontwikkelde het lijk, waaraan Lamotte de twee beenen met een bijlsag afhaakte. De romp werd dan in een gelijktijdig en uitsluitend hoofd eene afgehouwen.

ITALIE.

In de Menscheukooi.
In een zitting van het Gerechtshof te Florence heeft zich een niet-alledaagsch schouwspel voorgedaan.
Een hende bandiet, reeds te voren wegens een reeks diefstallen veroordeeld, was voorgeleid om te tegen elk harer leden uitgesproken vonnissen te hooren bevestigen.
Volkens de heilige gewoonte des lands werden de heeren, gemeenschappelijk in een rijen loop opgesloten, op ten tooneel gevoerd. Zoodra zij echter het vonnis vernamen, bepoonden zij als bezeten, zeer natuurlijk echte gekooide wilde dieren, na te hoosten.
Verscheidene hanner gingen zich onder het aanheffen van een waar Indiangehuil, te buiten aan hardhinnige vriendschapsbetuigingen jens hun hoofdvoorverder Bonechi, hem bevestigend, hen te hebben vertaalen.
Zij vielen hem als wildeminnen aan en de in de rechtszaal aanwezige vrienden en bekenden der aanvallende partij schaarden zich ook in den meest natuurlijke euvand om de mensch-beestenkooi en dienden elk om de heurt den font en blauw geknuffelen Bonechi een krachtigen boks te tusschen de tralies door.
Toen de carabinieri ten slotte als dien-

Een hevige mist steeg uit de naburige Garonne op toen de goederentrein 2130 in de ene richting en de sneeltrein Bordeaux-Cette in de andere richting aankwamen.
Het gerucht van de aanstormende treinen maakte, dat de waarschuwend stem van den opzichter niet gehoord werd. De man was verplicht met steenen te gooien om de arbeiders het gevaar te doen opmerken. Toen ze echter het spoor van den goederentrein ontruimden werden ze door den sneeltrein gesnapt en aan stukken getreden.
Over een lengte van 500 meter vond men klompen menschenleesch terug.
Verschillende dokters uit Agen kwamen hun diensten aanbieden, doch konden geen hulp meer verleenen.
Het treinverkeer werd niet onderbroken. Uit het eerste onderzoek volgt, dat noch de opzichter, noch de machinist van den sneeltrein, schuld hebben aan dit bloedig ongeval.

— Kind gemarteld. — De politie van Annecyville, Frankrijk, heeft een onderzoek geopend ten laste van een vrouw, Maria Jung genaamd, 28 jaar oud, die samenwoonde met zekeren Geyer. De vrouw zou namelijk gedurende verscheidene maanden het dochtertje van dezen laatste vreeslijk mishandelt hebben.
Het kind is thans bij zijnen oom geplucht en vertelde er dat het van wege zijne stiefmoeder voortdurend gemarteld werd. Bijna dagelijks werd het meisje door vrouw Jung met een stok of een stoofhaak geslagen ofwel ontving het stampen of vuistslagen, zoodat het meermalen uit den neus bloedde. Eens zelfs had zij het arme kind de vingers in de oogen gestoken zoo dat zij het bij een oogmeester moest brengen om het te laten verzorgen. Zij had echter onder bedreiging het martelaresje doen zeggen dat het bij het spel was gekwets, geworden. Een andere maal had de laaghartige vrouw 't kind vreeslijk in de armen en in de handen gebeten. Die mishandelingen hadden telkens in den kelder plaats, opdat de naburen de kreten van het arme schepsel niet zouden hooren. Een geneesheer is ontboden geworden en heeft vastgesteld dat het meisje sporen droeg van slagen.
ITALIE.

In de Menscheukooi.
In een zitting van het Gerechtshof te Florence heeft zich een niet-alledaagsch schouwspel voorgedaan.
Een hende bandiet, reeds te voren wegens een reeks diefstallen veroordeeld, was voorgeleid om te tegen elk harer leden uitgesproken vonnissen te hooren bevestigen.
Volkens de heilige gewoonte des lands werden de heeren, gemeenschappelijk in een rijen loop opgesloten, op ten tooneel gevoerd. Zoodra zij echter het vonnis vernamen, bepoonden zij als bezeten, zeer natuurlijk echte gekooide wilde dieren, na te hoosten.
Verscheidene hanner gingen zich onder het aanheffen van een waar Indiangehuil, te buiten aan hardhinnige vriendschapsbetuigingen jens hun hoofdvoorverder Bonechi, hem bevestigend, hen te hebben vertaalen.
Zij vielen hem als wildeminnen aan en de in de rechtszaal aanwezige vrienden en bekenden der aanvallende partij schaarden zich ook in den meest natuurlijke euvand om de mensch-beestenkooi en dienden elk om de heurt den font en blauw geknuffelen Bonechi een krachtigen boks te tusschen de tralies door.
Toen de carabinieri ten slotte als dien-